

Afgørelse truffet af:
Ankestyrelsen

Afgørelsesdato:
27-06-2012

Uds. dato:
01-09-2012

Nummer:
121-12

J.nr.
5200056-12

Status: Gældende

Principafgørelse om: **handicapbil - driftsudgifter - merudgifter**

Lov:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 810 af 19. juli 2012 - § 41

Resumé:

Principafgørelsen fastslår

Udgifter, der er forbundet med at have handicapbil, f.eks. forsikring, benzin, reparationer mv., skal brugeren som udgangspunkt selv afholde, idet handicappede generelt ikke kan siges at have merudgifter til drift af bil alene på grund af en nedsat funktionsevne i forhold til ikke-handicappede bilejere.

Hvis en bevilget handicapbil alene bruges til befordring af et handicappet barn, kan der dog ydes hjælp til betaling af driftsudgifter, herunder reparationer på handicapbilen, som er en følge af almindelig brug af bilen.

Forældrene havde ret til at få dækket udgifter til reparation af forrude. Der var tale om en kassebil, som var bevilget på grund af sønnens nedsatte funktionsevne. Familien havde udover handicapbilen en almindelig bil.

Afgørelse:

1. Baggrund for at behandle sagen

Ankestyrelsen har antaget sagen med henblik på afklaring af, i hvilket omfang, der kan ydes hjælp til betaling af driftsudgifter, herunder reparationer, til en handicapbil, i situationer, hvor bilen alene bruges til befordring af barnet eller den unge.

2. Reglerne

Lov om social service § 41 fastslår, at nødvendige merudgifter ved forsørgelse i hjemmet af et barn med betydelig og varigt nedsat fysiske eller psykisk funktionsevne eller indgribende kronisk eller langvarig lidelse kan dækkes. Det er et krav, at merudgifterne er en konsekvens af den nedsatte funktionsevne.

3. Andre Principafgørelser

Gældende

Følgende Principafgørelser er brugt ved afgørelsen og gælder stadig:

C-11-01

Ankestyrelsen fandt, at udgifter, der er forbundet med at have hjælpemiddelbil, f.eks. forsikring, benzin, reparationer, vask m.v. skal brugeren som udgangspunkt selv afholde, idet handicappede generelt ikke kan siges at have merudgifter til drift af bil alene på grund af en nedsat funktionsevne i forhold til ikke-handicappede bilejere.

Hvis en familie som følge af barnets nedsatte funktionsevne har en ekstraordinært stor og driftsmæssig kostbar bil, kan eventuelle ekstraudgifter anses som merudgift ved barnets forsørgelse. Sådanne udgifter kan også være udgifter i forbindelse med ikke formålsbestemt kørsel, som kørsel til familie og venner, feriekørsel og indkøb.

At et barns handicapbus dækker hele familiens kørselsbehov udelukker ikke, at kørsel for barnet til besøg hos venner, familie, indkøb og ferieture i nødvendigt omfang indgår ved beregning af merudgiften til dækning af barnets samlede behov for befordring.

C-38-04

Ankestyrelsen fandt, at der i ganske særlige situationer kan ydes hjælp til betaling af de driftsudgifter, der er

forbundet med at have hjælpemiddelbil, hvis det kan sandsynliggøres, at familien ikke ville have haft bil, hvis der ikke var et særligt kørselsbehov som følge af barnets handicap.

Ankestyrelsen fandt, at det efter en konkret vurdering måtte anses for sandsynliggjort, at familien ikke ville have haft bil, hvis der ikke var et særligt kørselsbehov som følge af barnets handicap.

Der var ikke senere fremkommet oplysninger om familiens personlige forhold, der modsagde det sandsynlige i, at familien ikke ville have haft bil, hvis datteren ikke var handicappet.

46-12

Ankestyrelsen fandt, at en forhøjelse af forsikringspræmien for en hjælpemiddelbil som følge af skade forårsaget under hjælpers kørsel ikke kunne dækkes som en merudgift.

Forhøjelsen af forsikringspræmien kunne ikke betragtes som en driftsudgift, der var forbundet med at have hjælpemiddelbil.

Forhøjelsen måtte betragtes som en ekstraordinær udgift, som var udløst af en handling, som ikke var begrundet i den nedsatte funktionsevne.

Ankestyrelsen henviste til Principafgørelse C-31-07 og udtalte, at der var tale om de samme principper, uanset om borgerens egenbetaling af forsikringen skyldes en selvrisiko eller en præmieforhøjelse.

4. Den konkrete afgørelse

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i jeres sag om afklaring af, i hvilket omfang, der kan ydes hjælp til betaling af driftsudgifter, herunder reparationer, til en handicapbil, i situationer, hvor bilen alene bruges til befordring af barnet eller den unge.

Resultatet er

- Handicapbilen må antages helt overvejende at tjene til befordring af jeres søn.
- I har derfor ret til at få dækket udgifter til reparation af ruden på jeres søns handicapbil som en driftsudgift.

Vi ændrer således afgørelsen fra Det Sociale Nævn i Statsforvaltningen Y.

Nævnet vil kontakte jer.

Der var enighed på mødet.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsen finder, at I har ret til at få dækket udgifterne til reparation af ruden på handicapbilen.

Udgifter, der er forbundet med at have handicapbil, f.eks. forsikring, benzin, reparationer mv., skal brugeren som udgangspunkt selv afholde, idet handicappede generelt ikke kan siges at have merudgifter til drift af bil alene på grund af en nedsat funktionsevne i forhold til ikke-handicappede bilejere.

Ankestyrelsen finder, efter en konkret vurdering, at det er sandsynliggjort, at I ikke ville have to biler, hvis der ikke var et særligt kørselsbehov som følge af jeres søns nedsatte funktionsevne.

Ankestyrelsen finder det endvidere sandsynliggjort, at handicapbilen helt overvejende anvendes til at dække det kørselsbehov, som jeres søn har på grund af sin nedsatte funktionsevne.

Ankestyrelsen finder derfor, at udgiften til reparation af ruden på handicapbilen må anses som en driftsudgift, som er en følge af almindelig brug af bilen. Denne udgift vil derfor kunne dækkes som en merudgift ved forsørgelsen af jeres søn.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da nævnet traf afgørelse i sagen

- Nævnets afgørelse af 11. marts 2011
- Klagen til Ankestyrelsen af 9. april 2011
- Nævnets genvurdering

Kommunen meddelte den 23. september 2010 afslag på dækning af merudgifter til reparation af handicapbil. I havde alene ret til merudgiftsydelse, såfremt udskiftning af ruden på handicapbilen var dyrere end udskiftning af ruden på en almindelig bil.

Årsagen var, at handicapbilen måtte sidestilles med en almindelig privat bil i forhold til reparationer, da det måtte antages, at I ville have kørt i jeres privatbil, hvis ikke I havde kørt i handicapbilen. Hvis der ikke var tegnet forsikring mod rudeerstatning i privatbil, ville I også selv skulle afholde denne udgift. Udgiften til udskiftning af forruden på handicapbilen måtte derfor vurderes at være en udgift, som I ville have haft uanset, hvilken bil I havde kørt i. Det måtte formodes at være et hændeligt uheld, hvorunder forruden var blevet ødelagt. Der var derfor ikke tale om en nødvendig merudgift.

Nævnet tiltrådte kommunens afgørelse.

Nævnet lagde vægt på, at udgiften skulle være en konsekvens af jeres søns nedsatte funktionsevne. Det var kun de udgifter, som I ikke ville have haft, hvis han ikke haft en nedsat funktionsevne, som kunne dækkes som merudgift. Bruger af en handicapbil skulle som hovedregel selv afholde de udgifter, der var forbundet med at have bilen. Det skyldtes, at handicappede generelt ikke kunne siges at have merudgifter til drift af bil, set i forhold til ikke-handicappede bilejere, alene på grund af nedsat funktionsevne. Såfremt en familie, som følge af barnets nedsatte funktionsevne, havde en ekstraordinær stor og driftsmæssig kostbar bil kunne eventuelle ekstraudgifter i den forbindelse anses som merudgifter ved barnets forsørgelse.

Nævnet havde herved lagt vægt på, at I var bevilget handicapbil, som følge af jeres søns muskelsvind, og at I desuden havde bevaret jeres familiebil.

I anken har I anført, at jeres søn var bruger af bilen, dog var det hans hjælpere, der kørte den.

I bemærkede, at familien i Principafgørelse C-11-01 kun havde én bil, og det var handicapbilen. Afgørelsen tog derfor ikke stilling til den situation, hvor familien ikke havde adgang til og ikke mulighed for at benytte handicapbilen til familiens øvrige formål, og derfor havde et reelt behov for bil nr. 2. Det kunne ikke udledes af principafgørelsen, at en familie ikke kunne have en privat bil ved siden af, hvis der var et reelt behov.

Endvidere har I anført, at I ikke kunne undvære jeres private bil, og I havde ikke været vidende om gældende nye praksis, da kommunen var fortsat med at bevilge jeres udgifter til reparationer af handicapbilen. I havde stadig den pågældende bevilling, som var sådan skruet sammen, at I selv afholdte 40 % af udgifterne, og kommunen afholdte resten. Jeres søn havde det sidste år været på efterskole, og havde i den forbindelse haft bilen med. I det kommende skoleår skulle han på gymnasium. Det betød, at I i praksis ikke havde mulighed for at dele bilen med ham. I havde derfor svært ved at forstå argumentet med, at I har bevaret jeres egen familiebil.